

Arrest

nr. 40 147 van 15 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 januari 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DE VOORDE, die loco advocaat L. VAN SCHOUBROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VANHELMONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Turkse nationaliteit te zijn.

Op 18 januari 2010 wordt verzoeker aangetroffen te Meulebeke. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld wegens illegaal verblijf.

Op 18 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING:

*Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1° verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.
(...)”*

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker aan wat volgt:

“(...)”

*DOORDAT de bestreden beslissing van verzoeker een visum verplichting eist
TERWIJL in het kader van regularisatieaanvraag geen visum en een geldig paspoort is vereist.*

Verzoeker verwijst integraal naar zijn verzoekschrift regularisatieaanvraag waarin hij zijn situatie omstandig heeft uiteengezet en volgens de instructie van de Minister inzake regularisaties in aanmerking komt om geregulariseerd te worden.

Dat het beginsel van de motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dat de motieven bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig moeten zijn.

Dat de bestreden beslissingen dan ook het zorgvuldigheids-, en motiveringsbeginsel schenden, welke behoren tot het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, nu zij niet met de nodige zorgvuldigheid werden voorbereid en uitgevoerd en zij onjuist gemotiveerd is, nu zij de inkomsten van de van de descendent van verzoekers als ontoereikend omschrijft.

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Cassatie “de machten welke de wet aan de administratie in het algemeen toekent, haar niet vrijstellen van de verplichting van voorzichtigheid, welke zich aan allen opdringt” (Cass., 7 maart 1963, Pas., I 744 met conclusie W.J. Ganshof Van Der Meersch). Dat de overheid dan ook met de nodige zorgvuldigheid haar beslissingen moet voorbereiden en uitvoeren.

*Dat de ingeroepen middelen ernstig zijn.
(...)”*

De verwerende partij merkt terecht op dat onder een middel in de zin van artikel 39/69, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dient te worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS nr. 138.590, 17 december 2004, RvS nr. 130.972, 4 mei 2004, RvS nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Daargelaten de vraag of verzoeker de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel van de motiveringsplicht voldoende uiteenzet om te kunnen spreken van een ontvankelijk middel, wijst de raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing, de beslissing is van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 januari 2010 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten en niet de beslissing die werd genomen naar aanleiding van een regularisatieaanvraag.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en aldus in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan aan het hiervoor

uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt wat volgt:

*“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:
1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;*

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van dezelfde wet bepaalt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 18 januari 2010 werd aangetroffen in Meulebeke in illegaal verblijf daar hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker betwist het motief van de bestreden beslissing niet. Aldus is het niet kennelijk onredelijk noch onwettig van de verwerende partij om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het argument van verzoeker dat in het kader van een regularisatieaanvraag geen visum en geldig paspoort vereist is, doet geen afbreuk aan het voormelde. Waar verzoeker stelt dat de beslissing onjuist gemotiveerd is nu zij de inkomsten van de descendent van verzoeker als ontoereikend omschrijft, vergist verzoeker zich daar de motivering geenszins stelt dat de inkomsten van de descendent van verzoekers ontoereikend zijn. Dit argument mist feitelijke grondslag.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn regularisatieaanvraag en aanvoert dat hij in aanmerking komt om geregulariseerd te worden, dient vooreerst te worden opgemerkt dat noch uit het administratief dossier noch uit de nota van de verwerende partij blijkt dat er een regularisatieaanvraag zou zijn ingediend. Verzoeker beroept zich op een bijgevoegd stuk, met name een niet ondertekende versie van een regularisatieaanvraag daterend van 7 december 2009. Dit is echter geen bewijs dat deze vraag daadwerkelijk werd ingediend. Nergens wordt een bewijs van verzending aangebracht.

Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker een regularisatieaanvraag indiende, kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn argumentatie daar het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hoe dan ook geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingmaatregel wordt genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 3079 (c) en RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

Bovendien toont verzoeker niet aan dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036).

Verzoeker is hoe dan ook (nog) niet geregulariseerd en heeft op heden geen verblijfsrecht zodat kan worden geconcludeerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De door de verwerende partij gedane vaststellingen volstaan om de bestreden beslissing te schragen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). De Raad verwijst naar wat reeds is uiteengezet aangaande de materiële motiveringsplicht en stelt vast dat de verzoeker met zijn betoog geenszins aantoonde dat zij haar beslissing niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding en de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid.

Het enige middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU